

[Viggo Starcke.]

Meningen med dette forslag er, at folketinget skal opfordre regeringen til at lade udarbejde et lovforslag om ændringer i forsvarrets ordning efter de retningslinier, som er angivet i forslaget 4 punkter. Det er altså ikke et forslag til lov, men det er et forslag, der angiver retningslinierne for en lov, som regeringen skal udarbejde. Det er et rammefterslag, det er en skitse, som kun kan udfyldes ved et lovforslag af den, der har adgang til administrationen, og af eksperterne i forsvarsministeriet.

Under behandlingen i udvalget er der fremskaffet betydningsfulde oplysninger, dels supplerende, dels kritiske. De kritiske bemærkninger har vi overvejet og imødegået, således at det er vort skøn, at der ikke er fremkommet indvendinger, der har kunnet svække de gode grunde, retsforbundet har haft til at fremsætte sit forslag.

Disse grunde er følgende:

Forsvarets vigtigste opgave er ikke at afvise et angreb, men at forebygge, at angreb kommer. Præventionen er vigtigere end defensionen. Det er hele den tanke, der ligger bag den defensive Atlantpagt, og gennem snart fire år er den krig, som mange frygtede ville bryde ud, ikke kommet i Europa. Forsvarets næstvigtigste opgave, at afslå et angreb, hvis det kommer, er afhængig af, at man har forsvarsstyrker til rådighed, hvis de skal bruges. Hvis den forsvarsstyrke, som man i fredstid ønsker at anvende til at forhindre, at et angreb overhovedet kommer, er opbygget sådan, at den kan udslettes eller lammes med et eneste slag, vil den dels kunne modvirke sin vigtigste bestemmelse ved at friste en modstander til angreb, dels kunne umuliggøre den næstvigtigste opgave ved simpelthen at være udsluttet i angrebets begyndelsesfase, så man overhovedet ikke har en brugbar forsvarsstyrke den dag, man skal anvende den.

Danmarks geografiske opbygning og Danmarks strategiske placering kræver en løsning på et særligt dansk grundlag, som vi herhjemme bedre kan bedømme end andre, selvom Danmarks forsvar må opfattes som et led i en større solidarisk helhed.

Den moderne krigsførelse opererer på to fronter, den indre og den ydre. Den kolde krig er en psykologisk og økonomisk krig, som tilsigter at forstyrre forsvarsstabens indre

front dels ved at undergrave befolkningens forsvarsmoral, dels ved at forstyrre forsvarsstabens sociale og økonomiske stilling. Et angreb kan blive forberedt gennem længere tids økonomisk og psykologisk krig. En konstant krigstrusel kan f. eks. forlede landet til at overdimensionere forsvarsforberedelserne, således at økonomien bringes i uorden med deraf følgende utilfredshed i befolkningen, og en systematisk infiltration og agitation kan nedbryde den psykiske, den moralske og den militære modstandsevne. Det åbenlyse militære angreb kan ligesom angrebet på Pearl Harbor begynde uden varsel, uden at forsvaret i forvejen har kunnet erkende, at et angreb var under forberedelse. Det vil blive rettet mod velkendte militære mål, hvor en stor og afgørende koncentration af forsvarsstyrken findes samlet, og det vil blive fulgt op af sabotageangreb mod staben, kasernerne, trafikmidlerne og de offentlige værker. Fjendens flyvere vil med en indsats af relativt små styrker kunne nå et hurtigt, afgørende og meget stort resultat, som vil kunne lamme forsvaret totalt. Bombardementet af Shellhuset f. eks. viste, hvad et uventet punkt-bombardement kan udrette, og den sidste krig viste, hvor anvendelig sabotage er til at ramme militære mål. Angrebet kan komme uventet med stor kraft på mange steder på een gang. Siden den sidste krig har udviklingen af helikopterne skabt en mulighed for at forstærke faldskærmstropperne med transport af tunge våben. Af sikkerhedsgrunde er det nødvendigt at regne med, at det pludselige, det uventede angreb kan komme, da ellers alle vore anstrengelser kan vise sig at have været gjort forgæves. Det er fornylig blevet oplyst, at den tidligere tyske nazistiske feltmarskal Schörner, som er en vigtig rådgiver for en af de østlige magter, nu i efteråret overværede den røde hærs manøvrer og da afgav følgende bedømmelse af situationen: marskal Schörner mener, at det eneste 100 pct.s rigtige træk i den anden verdenskrig var angrebet på Pearl Harbor, overraskelsesaktionen fra den skyfri himmel mod de største koncentrationer af de fjendtlige styrker. Men han mener, at svagheden ved Pearl Harbor-angrebet var dets ensidigt maritime karakter og den fejl, at det ikke blev fulgt op med nye lynaktioner af samme slags. Schörner mener, at den eneste måde, man i dag kan vinde en krig på, er ved en sådan